

[Agnete Laustsen]

deres muligheder. En lille ting måske, og dog.

Vi har fra 1. januar 1980 fået et centralt handicapråd, som socialministeren kan rådføre sig med i anliggender af generel karakter. Det er imidlertid betegnende for socialministerens indstilling, at rådets henvendelser, herunder om at genindføre kompensationsprincippet, er sidet totalt overhørig. Jeg vil derfor gerne høre, hvad ministeren egentlig forestiller sig rådet skal beskæftige sig med, og i hvilket omfang det på forhånd vil blive rådspurgt og overhovedet få mulighed for indflydelse.

Som nævnt flere gange har regeringens og forligspartiernes politik inden for handicapområdet betydet en total ændring af hævdevundne principper og en tilbagevenden til almisseprincippet. Det er efter min mening på denne baggrund forståeligt, men derfor ikke mindre beklageligt, at samtlige handicaporganisationer på én nær under ledelse af De Samvirkende Invalideorganisationer har dannet en alternativ handicapårskomiteé.

Det er her i dag flere gange blevet sagt, at et demokratisk kvalitet altid skal bedømmes på, hvordan det forholder sig til sine mindretalsgrupper. Er det rigtigt, har vort demokrati i dag trange vilkår. Det er derfor det konservative folkepartis håb, at vi med denne debat kan påvirke regeringen og forligspartnerne til en holdningsændring over for handicappede og en ændring af den diskriminerende lovgivning, som netop er blevet gennemført med det snævrere tænkelige flertal.

Pilgaard Andersen (FP):

De redegørelser, som vi fik fra socialministeren og fra statsministeren, synes jeg var meget, meget tynde. Jeg må også ærligt indrømme, at jeg synes, det er noget besynderligt, at statsministeren ligesom forsøgte på at sabotere selve debatten med nogle betragtninger om, at man ikke måtte diskutere de aktuelle ting. Jeg finder, det er rimeligt, at vi får diskuteret på baggrund af de lovforslag, der har været fremme her i tinget, og at vi får diskuteret de problemer, som socialindkomtbegrebet har forårsaget for en gruppe mennesker, der er meget svage i vort samfund.

Vi har tidligere haft nogle internationale år, og de har haft forskellige paroler. Ofte

har parolen været: »Lige arbejde, lige løn«. Jeg finder, at parolen for handicapåret skal være: »Lige adgang og lige muligheder«. Det er i hvert fald udgangspunktet for fremskridtspartiet, når vi skal diskutere de handicappede. Det er helt klart vor opfattelse, at de selvfølgelig skal have lige muligheder.

Vi skal ikke tro, at vi løser handicapproblemer bare ved at fjerne nogle trappetrin og ved at installere nogle elevatorer. Jeg er enig i, at det er nogle af problemerne, men det er småting set i forhold til problemerne for de handicappede på arbejdsmarkedet – noget, jeg senere vil komme ind på.

Vi skal også passe på, at vi ikke går hen og laver en fuldstændig beskyttet tilværelse for de handicappede, sådan at de handicappede bliver beskyttet i den grad, at man laver et samfund, hvor de handicappede har en fortrinsret – og derved faktisk ikke er ligestillede med resten af borgerne. Det er min opfattelse, at de handicappede godt nok ønsker ligestilling, men de ønsker ikke, at de skal favoriseres i forhold til andre grupper i vort samfund.

Efter min mening er det en skamlet på Danmark, at vi begynder et handicapår her i Danmark med at indføre socialindkomtbegrebet. De ting svarer overhovedet ikke til hinanden. Ud fra de intentioner, der er med handicapåret, bør man ikke umiddelbart stille de svage i en meget dårlig situation.

Vi har adskillige gange diskuteret de problemer, som er opstået i forbindelse med indførelsen af socialindkomsten. Jeg er bange for, at socialindkomsten kan bruges til lidt af hvert. Den kan bruges som et beskatningsobjekt. Vi har ved flere lejligheder taget meget kraftigt afstand fra, at det skulle være et løfteredskab, som regeringen kan bruge fremover. Vi ved, at den kan bruges til at indtægtsregulere. Man kan sætte grænserne ned, og det vil sige, at der er endnu større grupper, der kommer i klemme, idet de kommer til at betale for nogle af de ydelser og nogle af de muligheder, som samfundet har stillet til rådighed.

Jeg finder ikke, at de mennesker, der desværre har fået et handicap, eller som har et eller andet problem i den forbindelse, bør straffes yderligere; de er straffet nok i forvejen.

Fra fremskridtspartiets side er vi indstillet på at give en kompensation til de mennesker,